

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

BCN encara dóna l'esquena al mar

JOAN CORTADELLAS

►► La goleta 'Far Barcelona' al port de la capital catalana, dissabte.

Dissabte aquesta cronista va veure Barcelona a bord d'una goleta noruega de dos pals. A una milla de distància i amb aigua salada pel mig, aquesta cronista prenia consciència de les dimensions de la ciutat. Diuen que el bosc no deixa veure els arbres. La ciutat no es veu quan un exerceix de vianant, esquivant cotxes i ciment. Molt d'hora i a peu, aquesta cronista s'acostava al Port Vell sentint les pessigolles aventureres que té qualsevol abans d'emprendre una travessia.

Bufava una mica de vent del nord, i això augurava mar de fons. El *Far Barcelona*, la goleta que dues hores després es faria a la mar amb 36 tripulants, estava atracat al moll. Al veure la goleta, aquesta cronista esborrava qualsevol creuer i ostentació marítima de la qual a vegades Barcelona és aparador; més que res per falta d'un dia a dia marí dels seus ciutadans.

El *Far Barcelona*, que el 1874 va ser

batejat amb nom de dona, va recalcar a la ciutat per una història d'amor. Qui el va portar va ser un home de mar que va sentir una passió inexplicable per aquest vaixell que s'estava morint a Noruega. L'home va treballar durant cinc anys en terres gelades fins que el va poder conduir al Mediterrani.

Gairebé a les deu del matí, els visitants arribaven al vaixell i, al pu-

El ciutadà de la capital entén el mar com a sinònim de platja i para-sol

jar a coberta, els embargava la sensació d'estar entrant en una història de pirates. Alguns s'havien apuntat a la sortida que organitza una vegada al mes El Consorci El Far, una entitat que, entre altres funcions diverses, promou els valors que van as-

sociats al mar i al litoral.

Recordar als barcelonins que aquesta és ciutat de mar no és fàcil. Fa tan sols 24 anys que la ciutat s'ha obert al mar, però la ciutadania segueix veient el mar com a platja i para-sol. Dissabte, la sortida era especial. El Col·legi d'Ambientòlegs de Catalunya (Coamb) havia planejat que una desena dels seus col·legiats veiessin la integració natural que existeix entre mar i terra. Per explicar-ho, havien invitat **Pep Hurtado** i **Joan Ramon Vidal**, els dos ambientòlegs i els dos savis en sabers líquids.

Treball en equip

► Al pujar a bord, el capità imposava jerarquia. El mecànic, **Luis Villegas**, animava els assistents a enrolar-se. Hi ha una cosa que ensenya el pescar en un vaixell: treball en equip. El **Rubén** i la **Yolanda** no tenien res a veure amb els ambientòlegs. S'havien embarcat perquè uns amics els havien regalat el passeig. Tots dos es van aferrar al cap que hissava la vela com si fossin mariners.

Després, la travessia va mostrar que, com sempre, el mar és més poderós que l'home. Amb tan sols unes quantes onades –gairebé ni es veien ruixades d'espuma– la proa s'aixecava. Alguns es marejaven, però la majoria atenia a les explicacions de **Patricia Giménez** (a babord) i de **Pep Hurtado** i del **Joan Ramon** (a estribord).

Els ciutadans corrents, amb la **Patricia**, ambientòloga del Consorci El Far. Era ella qui assenyalava el port de pescadors. Ara, la Torre del Relotge és gairebé imperceptible. Els vaixells del segle XXI estan fets amb mesures poc humanes.

A estribord, aquesta cronista entenia que l'aigua està en perfecte estat de sanejament. Només falta que el barceloní estimi la mar. Era **Pep Hurtado** qui deia: «Fa només 50 anys que vam oblidar les nostres arrels marítimes». Dissabte feia sol de juny. A Suïssa, amb molt menys blau cel, els llacs estarien clapejats de velers. A la Gran Bretanya, a Galícia i a Cadis, de pescadors aficionats, de barquets de classe mitjana i també d'amants del mar. El *Far* es travessava amb l'oreneta. La majoria dels seus ocupants eren turistes. ≡

apiedecalle@elperiodico.com